

Els meus processos: Tensió 2D-3D

Miquel Pescador. 2013. www.miquelpescador.com

Davant del model,

començo un procés d'observació i anàlisi

Amb el model davant meu, Primers dibuixos senzills en què intento copsar esquemàticament l'essència de la realitat (el seu perfil),

o, almenys, de manera fresca el començo a observar, analitzar, estudiar les seves possibilitats i facetes.

El resultat són dibuixos de poques línies

Amb el model davant meu i a la mateixa sessió, un dibuix minuciós, amb un punt de vista fixe, sense prefixar l'enquadrament però sí l'angulació i la proporció del model al suport

respecte d'un suport més o menys aleatori, marco els eixos del suport i el seu centre i prenc aquest punt com a l'origen del creixement orgànic de la imatge

localitzo aquest centre orgànic també en el model i el situo respecte els eixos del suport

és la decisió més important perquè establirà la tensió bàsica de la composició respecte el suport.

a partir d'aquest nucli expressiu segueixo un procés de construcció minuciós ple de mesures òptiques i reflexions sobre la volumetria del conjunt i de les parts i de les seves interrelacions.

Tot això en base als volums sense prendre tanta importància la llum. importa la forma.

En aquesta fase, el resultat ja és expressiu i basat en la línia on tensionen les diverses àrees tot i que la forma 3D i el seu coneixement són els objectius de la meua acció fins ara.

Sense el model davant meu, començo un

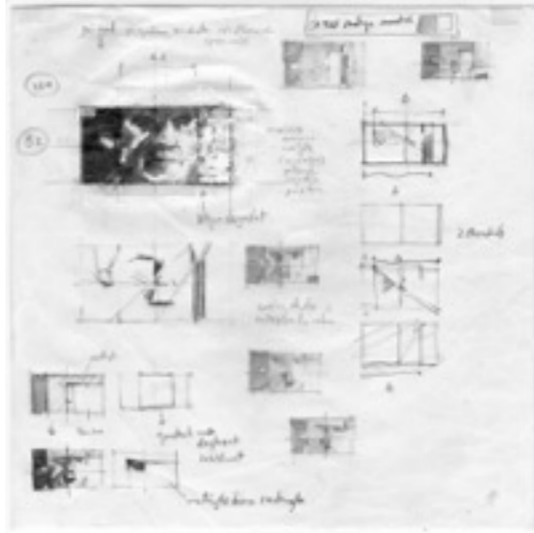
procés d'interiorització del model

Intento trobar la composició, el format del suport i el tractament de la imatge que més sintetitzen la qualitat expressiva i/o el concepte fonamental que he experimentat en la vivència de la realitat del model.

I atent al model i a les relacions figura-fons per veure l'estructura compositiva 2D que sintetitza també el 3D

Fins i tot m'ajudo de projeccions de fotografies o de dibuixos escanejats jugant amb l'escala per veure criteris 2D immersos en la realitat 3D

El resultat són esquemes compositius sobre foto o en dibuixos esquemàtics amb forta càrrega 2D

A partir d'aquí, amb la idea clara passo a executar una obra de gran format amb el suport prefixat, composició ja clara.

Llavors torno a introduir tensió a la imatge del 2D compositiu cap al retorn al 3D de la vivència de la realitat a través de la matèria pictòrica, textura, llum, clarobscur, color i l'ús de recursos de profunditat i perspectiva sense perdre la força de la tensió 2D-3D .

El resultat recull més el perfum sensual del model a través de la llum, del color i de la textura.

Alhora construeix volums que interaccionen en l'espai compositiu: tensió 2D-3D

La construcció d'aquestes imatges a gran escala han seguit diversos processos: fins ara en base a projeccions fotogràfiques prèviament encaixades.

Problema: el tedi de registrar la projecció a un suport en mata i mpobreix la imatge.

Solució: tornar a introduir els processos constructius necessaris al suport i no falses dreceres. Així la imatge tornarà a tenir el principi de necessitat de manera intrínseca.

Un nou camí que vull intentar consisteix a construir una imatge a gran format sense tenir el format prefixat sinó que a partir d'un nucli expressiu pugui anar creixent i retallant-se (reenquadrament) de manera que em permeti tenir una gran llibertat en el procés de creació. que aquest procés accepti de manera natural tots els processos que necesito seguir.

Fins i tot puc deixar el suport original sense retallar i remarcar la imatge definitiva en ell deixant la referència original

i també podria introduir en el mateix suport els diversos dibuixos previs, anàlisis...

Com a resultat del procés obtinc no una sola imatge sinó un conjunt d'elles que parlen millor que una sola de la gran riquesa i complexitat de la realitat i de la seva percepció (comprensió).

Allò que em sorprèn més és que totes les imatges creades en els diversos processos, quan han estat fetes obeint a la necessitat de l'objectiu que perseguia de manera natural, tenen una expressivitat pròpia

i, sovint, són més frescos i expressius els primers dibuixos que faig en base a 3D i també els esquemes compositius que faig d'anàlisi 2D del 3D

que la imatge a gran format que pretenc que sigui una síntesi de tot el procés.

Això em porta a pensar en eliminar una única imatge com a conclusió del procés i mirar d'introduir la frescura en la imatge de gran format a base d'introduir també en ella els processos inicials del 3D (línies)

i, per superposició, anar assolint els altres estadis de manera natural i acceptant, si cal, un reenquadrament, ampliació... Tot forma part del procés vivencial de l'obra.

Per a això caldrà aprendre a traslladar les mesures de la realitat directament en el gran format,

o projectar el dibuix inicial petit al gran format i completar en ell amb més medicions i construccions del volum la visió,

per després passar a l'anàlisi 2D

i tornar a la construcció final del 3D.

D'aquesta manera podré observar la interacció expressiva entre les recursos més linials de la construcció del volum de les fases inicials amb les construccions 2D de la composició i les zones més tonals (taques) de la fase final

serà la síntesi que cerco entre l'anàlisi 3D de la realitat i l'ús del llenguatge visual de manera expressiva sense perdre complexitat?